

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

væsentlige, at man ikke fortsat vil udlåne den foreliggende film.

Derfor standses udlånet. De, der allerede har bestilt filmen, vil dog stadig kunne få den, hvis de ønsker det efter at være blevet gjort bekendt med programredaktionens vurdering og beslutning.

I samarbejde med instruktøren, der selv er indstillet på at rette fejl i filmen, søger man herefter fremstillet en revideret udgave af denne.

Filmcentralens udtalelse giver mig ikke anledning til bemærkninger, men jeg skal tilføje en henvisning til mit svar til medlem af folketinget, fru Gerda Møller den 17. januar 1977, hvori jeg oplyser, at kulturministeren ikke er beføjet til at bestemme, hvilke film Statens Filmcentral skal distribuere (se Folketingstidende 1976-77, 1. samling, sp. 3926), og altså heller ikke er beføjet til at standse distribueringen af en bestemt film.

Af *Dohrmann* (FP) til miljøministeren (2/3 77):

»Finder ministeren det ikke groft og diktatorisk, at bureaukrater fra fredningsplanudvalget for Sønderjylland og overfredningsnævnet tvinger Haderslev kommune til at nedrive lejrskolen ved Sønderballe Strand, og hvilke muligheder har ministeren for at ændre den trufne afgørelse?«

(Spm. nr. 8).

Begrundelse.

Fredningssager volder ofte megen ufred. En særlig sejlivet sag vedrører lejrskolen ved Sønderballe Strand, som Haderslev kommune nu har drevet i 30 år, og som har været overordentlig meget brugt. Den kan stadig melde fuldt optaget sæsonen igennem. Men til efteråret skal det være slut, hvis det går, som bureaukrater i amtets fredningsplanudvalg og overfredningsnævnet har resolveret.

Lejrskolens forhistorie er denne: opført som barak for en tysk vagtafdeling under besættelsen, i 1947 overladt af statsministeriet til Haderslev kommune til anvendelse som lejrskole for en begrænset periode. Oprindeligt var der sat en frist til 1967, hvorefter barakken skulle nedrives. Den er nemlig opført nærmere strandlinien end de 100 meters afstand, som loven foreskriver.

Imidlertid var der en sådan glæde over lejrskolen og en sådan søgning, at der ved gentagne ansøgninger er givet forlængede frister. Det var næsten blevet en tradition, og efterhånden regnede man med, at skolen ville blive der for bestandig.

Det lokale fredningsnævn med dommer Stamm i Haderslev som formand afsagde en kendelse, hvorefter der skulle gives varig dispensation for lejrskolen. Ingen gjorde indsigelse før klage- og ankefristens udløb – lejrskolens forbliven ved Sønderballe var sikret!

Men da fredningsplanudvalget for Sønderjylland nede i Åbenrå læste om Haderslevs glæde, fandt man sporenstregs sagen frem fra en skuffe og ankede pr. eksprestelefonopringning til overfredningsnævnet i København. Dette indvilligede i – trods forældelsen – at behandle sagen. Og – selvfølgelig, er man ved at sige – med det resultat, at »amtets« fredningsudvalg sejrede over Haderslevs.

Til ministerens orientering kan endvidere oplyses, at Sønderballe lejrskole ligger gemt bag levende hegn fra to sider. Det eneste, man kan se fra stranden, er dannebrog, når dette er hejst, og ingen vil vel påstå, at dannebrog skæmmer landskabet.

Miljøminister *Niels Matthiasens* svar (8/3 77):

Under 2. verdenskrig lod den tyske værnemagt nogle bygninger opføre ved Sønderballe Strand. Værnemagten fandt naturligvis ikke på at undersøge byggeriets lovlighed og opførte bygningerne søværtts den i naturfredningsloven af 1937 fastsatte strandbeskyttelseslinie på 100 m, inden for hvilken det er forbudt bl. a. at placere bygninger og skure. I 1945 overtog Haderslev kommune bygningerne og indrettede dem til lejrskole for børnene fra kommunens skoler uden at være opmærksom på, at bygningerne var ulovlige efter naturfredningsloven. Da man blev opmærksom herpå, søgte man statsministeriet om dispensation til at bibeholde bygningerne, og denne meddeltes for et tidsrum af 20 år på forskellige vilkår, der som en deklaration tinglystes på ejendommen.

Efter 20 års fristens udløb søgte Haderslev kommune om yderligere dispensation.

I 1968 meddelte ministeriet for kulturelle anliggender en forlængelse af nedrivningsfristen med 5 år, idet de af statsministeriet stillede vilkår i øvrigt blev opretholdt. Ministeriet